

убитъ, штото нито ме видя, нито ми се убади, като го запитахъ.

Асѣнь.

Така!

Мария.

Така, тате, така... А пъкъ Драгомиръ и Добринъ го чакахъ предъ палатътъ му и влѣзохъ подиръ него.... войска, тате, имаше на около...

Асѣнь (затуля лице съ ръцѣ).

Така скоро! не трѣбаше тъй скоро... не трѣбаше да бързатъ така.

Мария.

Азъ ме е страхъ, тате; какво има?

Асѣнь (открива лице).

И сълзи, казвашъ, имаше на очи му?

Мария.

О, Боже! какво ли е?

Асѣнь (мъчи се да се покаже спокоинъ).

Ний изгубихме Сима, чедо мое.

Мария (зачудено).

Какъ го изгубихме?

Асѣнь.

Той умръ.

Мария (смаяно се дръпва назадъ).

Дѣду Симу ли? че кога?

Асѣнь.

Преди малко.